

teatre lliure

© Àlex Tintoré

Corazón lengua

d'Alfonso Vilallonga

Teatre Lliure (Espai Lliure): 23, 25, 26, 27 i 30 de desembre

Corazón lengua
d'**Alfonso Vilallonga**

---

intèrprets

Alfonso Vilallonga veu, piano, guitarra i acordió / **Román Gottwald** violí, teclats, serra, acordió i veu / **Pau Figueras** guitarra i veu / **Pep Pascual** percussions i saxos

---

escenografia **Quim Roy** / il·luminació **Roger Puiggener** / audiovisuals **Clarisa Sánchez-Cuenca** / so **David Casamitjana** / estilista **Valentina Ducet**

---

ajudanta d'escenografia **Maria Pons** / ajudanta d'estilisme **Susana Ruiz** / producció executiva i distribució **Inma Ibáñez**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

---

agraïments **Graells & Barja i Camper**

---

espectacle multilingüe
durada aproximada: 1h. 30' sense pausa

horaris
de dimecres a dissabte a les 21h.
diumenge a les 18:30h.

preus
dimecres dia de l'espectador 15€
resta de dies 24€
amb descompte (excepte dia de l'espectador) 19€

Desposseïts per la crisi de tota la resta, ens queden només dos òrgans essencials.

Van íntimament relacionats i, a més, es necessiten:
són la llengua i el cor.

La llengua és l'higròmetre del cor. Quan la llengua s'asseca, el cor també.

Quan la llengua exploradora surt a l'aventura, s'ho passa bastant bé, però no triga a enyorar el cor.

Sense ell, se sent buida.

El cor, al seu torn, quan no pot expressar-se a través de la llengua, s'encongeix, es fa petit i, frustrat, acostuma a acabar caient a la trampa de l'espiritualitat (vegeu la música *new age*).

Però al cabaret tot és diferent.

Allò que és lúdic, burleta, canalla i sí, tendre, se sol donar cita subreptíciament entre les seves ombres.

Batega una llengua, llepa un cor, un llibre s'obre justament pel capítol de la seducció i la paraula galopa indiferent sobre textures harmòniques elegantment atrevides (o sigui, d'altres vides).

Els executors saben perfectament quina missió tenen i la compleixen ulls clucs, a mans besades, marcant el ritme.

Amb l'emoció freda del polo de llimona.

El gran perpetrador se sap cobert i es permet vacil·lar entre nota i nota...

Se segueixen cançons, paraules, imatges, històries, música.

El fil conductor és de merceria.

L'idioma tant és, la paraula és una cuca viva i incontestable, i el poder subversiu consisteix només en l'absència de prejudicis i en la sobredosi de joc musical.

Alfonso Vilallonga

És doctorat en Música pel Berklee College of Music de Boston, on elabora les seves primeres composicions en anglès i el seu primer espectacle, *Continental Cabaret*, amb cançons de J. Brel, E. Piaf, F. Sinatra, G. Gershwin i C. Porter. En la seva pròpia evolució, l'espectacle va anar incorporant cançons pròpies i la formació que l'acompanyava va passar a anomenar-se The Cabaret Rose.

Encara a Boston, és guardonat amb l'Encore Award al Millor Vocalista de Cabaret-Teatre i publica els seus dos primers discs: *At the Edge* i *End of an Era* (Blue Jay Records, 1991).

Dos anys més tard es prodiga a Nova York amb The Cabaret Rose i assoleix el reconeixement dels professionals, la crítica i el públic com a cantant i *showman*. També el 1993, fa el salt de tornada a Europa amb l'espectacle *El pulpo en el garage*, que presenta al Sitges Teatre Internacional, on s'introdueix al teatre musical. El 1995 edita el seu primer disc en castellà *Bugui del conformista* (Betibú), que es presenta al Festival Grec'95 de Barcelona, Festimad i al Café del Foro de Madrid.

El 1996 fa el paper de Voltaire al musical *Candide* de L. Bernstein, dirigit per Xavier Albertí (Teatre Romea), i composa la banda sonora de la pel·lícula *Cosas que nunca te dije*, d'Isabel Coixet. En 1997 escriu i interpreta amb Al Alimón Teatre una obra de teatre musical, *Societat anònima*, que s'estrena al Sitges Teatre Internacional. La seva activitat aconsegueix més difusió quan, el mateix any, participa diàriament com a pianista i *showman* al magazine televisiu *Les 1000 i una*, conduït per Jordi González (TVC).

El 1999 signa amb Ernesto Collado el musical *Turning Point*, estrenat al Villarroel Teatre dins el Festival Grec'99 de Barcelona i que guanya el Premi Especial de la Crítica Teatral 1999. El 2000 gira amb l'espectacle *Sombrillitas de entretiempo*. Signa també la música per a l'obra teatral *Vacanze* de Zoco Teatro i edita el quart disc de cançons, *Cábala y Danza* (G3G Records), que es presenta a Barcelona l'any següent amb el Cuarteto Cábala. El 2001 rep el premi Sebastià Gasch del Foment de les Arts Decoratives per la seva aportació al món de l'espectacle.

A partir del 2002 composa les bandes sonores de les pel·lícules *Mi vida sin mi*, dir. I. Coixet; *Horas de luz*, dir. Manolo Matji, i *Princesas*, dir. Fernando León.

El 2003 compon el musical *El hombre habitado* (Lucerna, Suïssa) i la banda sonora d'*Haz conmigo lo que quieras*, de Ramón de España. Durant el Fórum 2004 actua al cabaret fent de mestre de cerimònies i de cantant a dúo amb la cantant canadenca Fabiola Toupin.

El 2005 signa la cantata *Adultus* per a l'Auditori de Barcelona. Després d'una gira per Mèxic, Alemanya i Espanya amb l'espectacle *En vivo y en directo* (Alfonso Vilallonga & The Cabaret Rose), que es va poder veure a la Sala Fabià Puigserver al mes d'octubre del 2006.

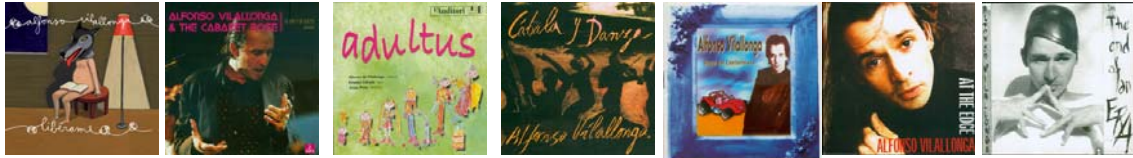
Durant el 2007 va estrenar també un nou espectacle, *La pata del flamigo*, amb un recull de cançons noves que han acabat formant el seu darrer cd, *Libérame*, aparegut el mes de març passat.

El 2008 va crear la banda sonora de la pel·lícula *Transsiberian* (Brad Anderson) i la de l'espectacle *Aloma*, estrenat al TNC amb la companyia Dagoll Dagom, a partir de la novel·la de M. Rodoreda.

Els seus últims espectacles presentats al Lliure han estat *Une soirée chez Vilallonga* el 2007, i *Solo ante el peligro* (presentat prèviament a Mèxic), el 2009.

Discografia

Libérame (K-Industria 2009)

En vivo y en directo (G33G 2006)

Adultus (Cantata, L'Auditori 2005)

Mi vida sin mi (Warner 2003)

Cábala y danza (G3G 2000)

Cosas que nunca te dije (1996)

Bugui del conformista (Betibú 1996)

The end of an era (Blue Jay Records 1992)

At the edge (Blue Jay Records 1990)

més informació:

<http://alfonsovilallonga.com>

<http://www.tv3.cat/videos/1094719/mapaweb.htm>

<http://www.myspace.com/alfonsovilallonga>

Bandes sonores

Transsiberian (Brad Anderson 2008)
Princesas (Fernando León 2006)
Horas de luz (Manolo Matji 2004)
Haz conmigo lo que quieras (Ramón de España 2003)
Mi vida sin mi (Isabel Coixet 2002)
Mi dulce (Jesús Mora 2001)
A los que aman (Isabel Coixet 1998)
Cosas que nunca te dije (Isabel Coixet 1995)
Inquisitor (Rachel Schaaf 1991, EE.UU.)

Documentals

En el corazón de la tortura (Isabel Coixet 2003)
Madres de nadie (Montse Rodríguez 2003)
Por nada (Mercedes Fernández-Martorell 2008)

Curtmetratges

Tour (Marc Cistaré 2001)
El sonajero (Elena Vilallonga 1998)

Música per a teatre

Aloma (Dagoll-Dagom 2008)
84 Charing Cross Road (Dir. Isabel Coixet 2004)
El hombre habitado (Lucerna 2003)
Canciones de Cabaret (Dir. Mario Gas 2002)
Vacanze (Zoco Teatro 2000)
A mall & some visitors (Beau geste moving theatre 1991)

Espectacles propis

Solo ante el peligro (2009)
La pata del flamingo (2008)
Une soirée chez Vilallonga (2007)
Cabaret del Forum (2004)
Sombrillitas de entretiempo (Gira 2003)
El mirlo metálico (Con Ernesto Collado 2001)
Turning Point (Musical) (Dir. Ernesto Collado 1999)
A los rios acaso ir sola (Dir. Federico Fazioli 1996)
The end of an era (Tour USA 1990-91)
At the edge (Tour USA 1989-90)

La crítica ha dit:

“Cada vegada veiem Alfonso Vilallonga més desimbolt a l’escenari. A Solo ante el peligro va portar més lluny el seu personatge de cabaret paròdic, melodramàtic, extravertit i teatral amb un recital més propi d’un showman que d’un chansonnier, tot i que darrere de l’home d’espectacle hi segueix havent un compositor sensible i enginyós.”

Jordi Bianciotto (**El Periódico**)

"Sòlid pel verb però també per la partitura, es mou pel terreny exquisit que va de chansonnier a cabareter: un cas a banda... i que duri."

Donat Putx (**La Vanguardia**)

“Tiene un encanto que desarma y encandila. Su voz es cálida y su verbo irónico y mordaz, pero también lleno de ternura y de poesía”.

Susana Frouchtmann (**La Vanguardia**)

“Su estilo y talante encajan mejor en el cabaret berlinés, que en el Chansonnier del Quartier Latin. Inquieto, polifacético, muy original, con una personalidad fuerte, buenas dosis de sarcasmo, dulzura, ironía, melancolía, sorpresa, omanticismo. Y hay que ver con qué surrealismo explota la rima ...”.

Lluís Permanyer (**La Vanguardia**)

“Es un extraño trovador, un showman con voz de barítono que vierte en escena la gracia de aquellos clásicos chansonniers de la escena frívola francesa. A Alfonso Vilallonga le conocen en Estados Unidos como el rey del cabaret”.

(**El País – Dominical**)

“...Vilallonga pudo exhibir su personalísimo espectáculo Bugui del conformista, que es una propuesta rigurosamente insólita en el panorama local. Una de las proposiciones más originales y de mayor calado artístico que en su género se puede contemplar en estas latitudes”.

Albert Mallofré (**La Vanguardia**)

“Este hombre es capaz de coger el swing, la canción de autor a lo Silvio Rodríguez, Bertolt Brecht/Kurt Weill, Tom Waits, los scores cinematográficos de sabor añejo o lo que le apetezca y pasarlo por su filtro. ...posee un lenguaje propio e inteligible al instante para el resto.”

Neil Antena (**Barna**)

“A Boston le va a costar conservar al flamante Vilallonga como estrella local.”

(Variety - Nova York)

“Vilallonga illuminates the complexities of cabaret”

Anthony Tomassini (**The Boston Globe**)

“Vilallonga’s show is sophisticated fun.”

Richard Dyer (**The Boston Globe**)